

Passaport al cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

CRÍTIC DE CINE

Els aficionats a anar al cinema estem d'enhorabona. Aquest cap de setmana, amb l'arribada de l'estiu, avui, diumenge, demà dilluns i dimarts vinent, és a dir, els dies 21, 22 i 23 de juny, podem anar al cinema a preus de rebaixes d'hivern. Només cal passar per taquilla el diumenge, comprar l'entrada reglamentària i rebre un passaport que ens donarà dret d'entrar a qualsevol sala acreditada i a qualsevol pel·lícula durant aquests tres dies, al preu únic de

2 euros. O sigui, amb un descompte de més del 65%. Una versió cinematogràfica de "low cost".

En temps de crisi convé inventar estratègies per plantar cara a la bèstia. "La Festa del Cinema" és una de les respostes del sector audiovisual. La iniciativa ha sorgit gràcies a la complicitat de la FAPAE (Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales Espanyoles), FEDECINE (Federación de Distribuïdors Cinematográficos) i FECE (Federación de Cines de Espanya). Un front comú de la gent que viu del cinema i pel cinema. L'abast de la Festa és d'àmbit estatal, tot i que no totes les sales del territori s'hi han implicat. En el cas de Lleida, només

l'Empresa Cortada (Principal, Rambla, JCA Alpicat) facilitarà aquests descomptes als seus clients. La resta d'exhibidors s'han abstingut de participar-hi. Les raons d'aquesta insolidaritat? Ves a saber. Si més no, sorprèn comprovar que l'operació per estimular l'anada al cinema no hagi estat general. Tot és poc per reactivar el costum d'entrar a una sala on es projecten imatges i sons. I somnis.

Anem al cinema per unes quantes raons personals. Tal vegada per recuperar la infantesa perduda. Diu el tòpic que anem al cinema per entretenir-nos. Conscient, la indústria del cinema (de Hollywood als Goyas, als Gaudí) contempla l'espectador com una entrada. Per

a Hitchcock el cinema és una sala de butaques buides que cal omplir de públic, i la pantalla un aparador d'emoció amb pastissos plens de vida. En la foscor hipnòtica i anònima (res a veure amb la sala d'estar domèstica!) desitgem retrobar-nos amb el drama, o sigui, amb la vida que el cineasta n'ha eliminat els moments avorrits (i la publicitat). I gràcies a l'anonimat aprenen a riure i a plorar, en una ininterrompuda sessió continua que completa la nostra educació sentimental. Anem al cinema pel plaer de desitjar sense sentiment de culpa. Perquè si parlem de desig, de plaer, anem a mullar-nos tot "Cantant sota la pluja", sabent que des del moment que

hem decidit comprar l'entrada fins que, flotant, abandonem la sala, ens haurem amerat d'il·lusions (frustrades o no) i, qui sap, si una mica més savis, solidaris, humans...

"La Festa del Cinema" afavoreix, a preus d'oulet i ganga luxosa, l'aventura de penetrar en móns trepidants, esglaiadors, fantàstics, íntims, tendres, reivindicatius i... socials. També anar al cinema (ben) acompanyat. Amb la persona que comparteix gustos, sentiments i algun desacord. I l'un i l'altre sortir un cop més a la vida. I parlar de la pel·lícula acabada de veure. Els pros i els contres. En suma, el plaer cinèfil. Perquè el cinema és l'art compartit dins una sala.